

Jennifer

ThaiNC

ôm đi phỏng vấn công việc, nếu không nhờ Jennifer, có lẽ tôi đã không có được cái job này, bởi vì thật ra tôi vốn không đủ kinh nghiệm. May mắn cô leader của nhóm Engineering group bỗng dựng kết tôi và quyết định mượn.

Cô tên Jennifer Phạm. Tụi Mỹ trong hăng gọi tắt là JP

Được mượn vô đây, tôi chỉ là một chuyên viên điện tử technician hạng xoàng. Ban ngày tôi đi làm, tối lại cấp sách đến trường. Và mặc dù công việc của tôi là đặc cách làm việc với Engineering group, nhưng chị không phải là xếp trực tiếp.

Nhờ vậy mà chúng tôi đã trở thành bạn bè thân thiết, chứ nếu giữa xếp và nhân viên thân nhau lắm cũng hơi kỳ.

Jennifer không nói tuổi, nhưng một lần thổ lộ rằng chị ấy đi du học năm 74, vậy thì so ra phải hơn tôi khoảng 6, hay 7 tuổi gì đó.

Có lẽ vì biết vậy nên JP tự nhiên coi tôi như em, tận tình chỉ bảo và nâng đỡ. Cô ấy ở trong hăng này đã lâu, chức lớn, trong khi tôi chân ướt chân ráo tập tễnh vào nghề

vừa học vừa làm.

Nhưng dù cảm tình giữa chúng tôi thuần túy chỉ là bạn hữu, mối quan hệ giữa hai người khác phái dù có đàng hoàng cách mấy cũng không khỏi bị vài đồng nghiệp và đồng hương trong đây bàn tán. Họ nói tôi đang sưu tầm đồ cổ.

Ngay cả Jennifer cũng biết mấy đồng hương trong hăng đang xàm xì, nhưng cô ấy coi như pha, thì tôi có ngại gì?

Tôi đang còn ở nhà với gia đình. Mỗi ngày mẹ tôi vẫn làm cơm cho tôi bới vô hăng ăn trưa. Hôm nào có món đặc biệt tôi lại mời Jennifer cùng ăn vì tôi biết cô độc thân ở một mình và hầu như không nấu nướng gì cả, quanh năm suốt tháng chỉ biết mấy cái tiệm Tàu, hay hamburger của Mỹ. Những món ăn thuần túy Việt Nam như cá kho, canh rau đay, hay thịt ram mặn của mẹ tôi làm, đối với tôi thì bình thường, nhưng với Jennifer là sơn hào hải vị.

Ăn cơm của tôi hoài dĩ nhiên cô cũng phải kiếm cách trả lại, mời tôi đi ăn tiệm. Và như vậy lại càng thêm cơ hội cho quý vị đồng nghiệp bàn ra tán vào thêm, nhưng mặc kệ họ nói gì thì nói, tình thân giữa Jennifer và tôi ngày càng đậm đà.

Một hôm thấy tôi ngồi ăn mà mặt dầu dầu, Jennifer hỏi nguyên do. Tôi trả lời sắp sửa tới ngày đám cưới... con bồ cũ. Cô cười nói bồ cũ đám cưới mà buồn vậy chắc là còn yêu tha thiết? Tôi lâu bầu hết yêu rồi, chỉ tự ái thôi. Cô thắc mắc sao tự ái? Tôi nói kẹt ở chỗ đó. Vì vẫn còn là bạn, nàng ấy mời thì tôi phải dự, nhưng cảm thấy tủi thân vì người ta thì đã có tình khác để xây đắp tương lai trong khi tôi vẫn còn xách xe không chạy rông, một mình tới dự đám cưới của nàng thì quê mặt. Vậy tại sao hồi đó lại nhận lời dự làm chi?. Tôi nói có cô em nuôi kết nghĩa, hứa sẽ đi đám cưới với tôi cho đỡ tủi. Vậy sao không đi? Cô hỏi tiếp. Tôi ngao ngán kể, thiệp tôi nhận hai tháng trước, cô ta đã hứa đi cùng. Mới hôm kia em nuôi phone nói là mới cặp thẳng bồ mới ghen lắm không cho đi đám cưới với anh Hoàng nữa, nên tôi bị kẹt.

Jennifer nói vậy thì đừng đi. Nhưng tôi đã trả lời sẽ đi, hơn nữa, tôi thật tò mò muốn biết chồng của...bồ mình là ai. Và nhất là tôi cũng muốn cho cô ta biết cô có tình thì tôi cũng có tình, không phải là tôi thua cô đâu nhé.

Jennifer cười như nắc nẻ. Trời ơi là trời! You're so funny. Chưa thấy ai có con sâu tự ái bự bằng you.

Sau khi ngưng cười, cô nghiêm mặt hỏi vậy có muốn cô ấy đi thế cho cô em nuôi đó không? Tôi mừng hóm, dĩ nhiên là muốn. Cô hỏi tiếp không sợ đi chung với "đồ cổ" hả. Tôi giật mình, té ra mấy tên trong hăng gọi lén sau lưng cô đều biết hết. "Ai là đồ cổ?" tôi cố chống chế, và tán thêm một câu rất...cải lương "Đồ cổ mà như chị khối thẳng sắp hàng nộp đơn"

...

Có lẽ vậy. Không chừng tôi lại là thẳng sắp hàng thứ nhứt.

Thực tình mà nói, từ khi vô làm và quen biết Jennifer, và cho dù chỉ là bạn hữu, là đàn ông thì tôi làm sao tránh được những lúc lén ngắm nghía cô ấy từ mọi góc cạnh, và cũng biết cô ấy đẹp lắm. Tôi chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Jennifer, và cảm thấy hãnh diện, sung sướng như mình đang có một ...cái xe đẹp đang được thiên hạ dòm ngó, ganh tỵ. Lý do nào người vừa đẹp vừa giỏi, vừa hiền lành như vậy mà hiện nay vẫn còn cô đơn thì tôi không biết và không

cần biết. Mặc dù bao nhiêu chuyện tình cảm lãng nhãng của tôi, tôi đều kể cho Jennifer, nhưng chuyện của cô ấy thì tuyệt không bao giờ được nghe kể.

Với Jennifer, tôi có đầy mặc cảm. Tôi cảm thấy mình thua sút. Bỏ qua sự cách biệt tuổi tác, với tôi không hề là vấn đề, nhưng nhìn lại thì cái gì cô ấy cũng hơn tôi trên mọi phương diện, từ bằng cấp, chức phận, sự chừng chặc... Tôi cảm thấy mình đã may mắn được sự thân tình của người bạn quý thì ráng giữ lấy sự trong sáng này là hay hơn cả. Cho nên tôi đã xác định tư tưởng từ đầu là đừng đại dột phiêu lưu để phải...ôm hận.

Nhưng hôm cùng Jennifer thủ màn kịch làm đôi tình nhân hờ đi dự đám cưới, tôi bỗng nghe như tim mình bắt đầu rung động. Tôi biết là Jennifer đẹp, nhưng hoàn toàn không ngờ cô ấy đẹp lộng lẫy đến như vậy, như một minh tinh! Và nếu đó là lý do con tim tôi rung động thì cũng đành nhận mình là con người hiếu sắc.

Tôi sung sướng và hạnh diện biết chắc người đàn bà bên cạnh tôi hôm nay sẽ là một bông hoa rực rỡ nhứt của dạ tiệc.

Khi đi vào nhà hàng, biết tôi không dám tự tiện nên Jennifer tự động nắm tay tôi và đi thật sát như một cặp tình nhân thân thiết làm cô- dâu- bồ- cũ tôi ngạc nhiên. Tôi thích vô cùng, bởi vì tuy chia tay, nhưng mọi tin tức về tôi cô nàng đều biết rõ. Vậy mà hôm nay bỗng đứng ở đâu xuất hiện một giai nhân bên cạnh và tình tứ với tôi đến thế này? Nhất là sau khi cắt bánh, đến phần khiêu vũ. Khi ra nhảy bản slow mùi, cô dâu đang nhảy đầm với chồng mà vẫn chưa hết nổi nghi ngờ và đang dõi mắt dò xét. Tôi không biết, nhưng Jennifer tinh ý thấy nên quàng hai tay qua cổ ôm sát tôi thật tình tứ và thở thễ vào tai "It's OK".

Jennifer thơm ngát.

Ra về.

Xe dừng lại đầu ngõ. Từ đây vào apartment của Jennifer phải đi bộ qua một đoạn khá xa. Lúc cầm tay đỡ nàng xuống xe, tôi thần nhiên giữ luôn không buông. Jennifer nhắc

-Này, kịch đã hạ màn rồi mà?

Tôi trân tráo

-À, đây là...behind the scene.

Nàng lườm tôi, nhưng vẫn để nguyên.

Hai chúng tôi cùng im lặng đi. Trời đã qua sáng sớm của ngày hôm sau. Không khí ban đêm lành lạnh, nhất là Jennifer chỉ mặc đồ dạ hội mong manh. Tôi đưa cái áo vét. Nàng nhận áo tự khoác lên người, xong rồi đưa trả lại bàn tay. Tôi cảm động đến ngây ngất.

Ô hay, tôi nào phải là một thằng con trai mới lớn lần đầu nắm tay một người khác phái đâu. Nhưng đây thực sự lại là lần đầu tôi cảm thấy xao xuyến. Sương khuya lạnh nhưng bàn tay của Jennifer lại ấm đến nồng nàn. Tôi bỗng cảm thấy những phân tử đàn bà từ cơ thể bên kia đang cuồn cuộn, xâm chiếm cơ thể tôi, và những phân tử đàn ông trong tôi cũng đang hùng hực bùng cháy dữ dội để hưởng ứng.

Lúc này tôi mong cho quãng đường tới cửa apartment kéo dài để tôi có thể nắm tay nàng thật lâu, nhưng bây giờ tôi lại muốn thật mau tới cửa để tôi có thể theo vào bên trong.

Rồi thì chúng tôi cũng tới nơi, tôi buông tay ra để nàng còn mở khóa.

Cửa vừa hé, Jennifer lách vào bên trong, và như đã biết tôi sẽ làm gì, nàng đưa tay cản lại lắc đầu nói nhỏ

-Hoàng đừng lộn xộn. Về ngủ đi.

Tôi ngạc nhiên.

Tôi đang nghĩ, và hy vọng, Jennifer sẽ mời tôi vào nhà uống ly nước trước khi ra về.

Nhưng cánh cửa cương quyết khép lại làm tôi như bị ai dội một gáo nước lạnh.

Tôi không cam lòng ra về nên cứ đứng tần ngần tại chỗ.

Mấy lần giơ tay định gõ cửa, rồi lại bỏ xuống vì quả thực tôi không tìm được lý do gì. Jennifer đã giúp tôi hơn cả những gì tôi mong muốn. Kịch đã hạ màn. Diễn viên ai về nhà nấy. Nhưng cái cảm giác tê mê lúc này, khi hai chúng tôi tay trong tay vẫn còn làm tôi bức xúc.

Đứng ngẩn ngơ một hồi, tôi buồn tình châm điếu thuốc. Khi ánh diêm bùng lên trong bóng đêm, tôi thấy qua một khung kiếng nhỏ, bóng Jennifer dội trên tường. Té ra này giờ nàng vẫn đứng đó, ngay sau cánh cửa.

Và dĩ nhiên nàng biết là tôi vẫn còn ngoài này.

Tôi lại hy vọng và kiên nhẫn chờ Jennifer sẽ đổi ý.

Nhưng đó chỉ là niềm hy vọng hảo huyền. Tới khi tôi không thấy bóng Jennifer sau cánh cửa nữa. Đèn phòng ngủ bên trong bật sáng. Vậy là nàng cương quyết. Tôi đành lặng lẽ ra về.

Email từ một người bạn đang đi du lịch ở VN gửi về cho tôi khá dài:

“ Chú Hoàng thân mến,

Hôm nọ anh định mang món tiền vợ chồng em gửi tới giúp mấy trại trẻ em mồ côi như thường lệ. Nhưng lần này, theo anh biết những trại mồ côi bây giờ tương đối cũng được các hội thiện nguyện trong cũng như ngoài nước chiếu cố nhiều nên tình hình đời sống cũng đã được cải tiến rất nhiều. Vì vậy anh chị quyết định dùng món tiền em gửi giúp một nơi khác, cần thiết được giúp đỡ hơn. Đó là viện dưỡng lão Hoa Nghiêm ở đây.

Viện dưỡng lão Hoa Nghiêm này là nơi nuôi dưỡng những người già cả không thân nhân, hoặc có thân nhân nhưng nghèo quá không nuôi nổi thì xin vào đây. Tất cả đều miễn phí.

Do một người quen giới thiệu, anh tới thăm chùa và có dịp tiếp xúc với sư cô Từ Tâm. Biết được anh từ Cali về đây, sư cô cho biết hai mươi mấy năm trước sư cô vốn cũng ở Cali. Cô là một trong một số ít việt kiều đã trở về định cư ở VN.

Câu chuyện của sư cô thật là ly kỳ. Càng nghe anh phải tin rằng trên đời này mọi chuyện xảy ra đều do một chữ Duyên mà thôi chú Hoàng ạ. Và những phép nhiệm màu không phải là không có.

Sư cô nói rằng cuối năm 74, sư cô là một trong những người sinh viên cuối cùng của chế độ VNCH rời Việt Nam sang Mỹ du học theo chương trình học bổng của trường đại học UC Berkeley. Khi biến cố 30 tháng 4 xảy ra, sư cô đương nhiên thành người tỵ nạn như bao nhiêu người Việt di tản khác. Sau khi ra trường, sư cô đi làm kỹ sư cho vài hãng điện ở Cali một thời gian khá lâu. Tính danh của sư cô là Tâm, Phạm thị Băng Tâm.

Cô kỹ sư Băng Tâm đi làm một thời gian thì bị uterus cancer. Cô kịp thời chạy chữa và tưởng là qua khỏi. Nhưng một thời gian sau mầm ung thư còn trong người cô lại tái phát, bác sĩ cho biết chữa trị bằng chemo cũng chỉ kéo dài mạng sống của cô 6 tháng đến một năm mà thôi.

Là một Phật tử có tâm nguyện giúp đời, cô không muốn tốn thêm thời gian đau khổ với những buổi xạ trị để cuối cùng cũng đi vào lòng đất. Nên cô quyết định gom hết tiền bạc dành dụm bấy lâu về VN dựng một tịnh thất nhỏ ở ngoại ô. Cô thỉnh một sư bà đức độ về làm trụ trì. Cô là đệ tử tục gia. Tuy cũng ăn chay niệm phật, nhưng cô sống như một cư sĩ chứ không xuống tóc thành ni cô. Cô đang mang một tâm nguyện lớn và thiết thực: Dựng một viện dưỡng lão nuôi người già lão nghèo khó mà cô một lần về VN và đã chứng kiến sự khốn khổ nhọc nhằn của lớp người đang bị xã hội bỏ quên này. Vốn đây là một dự án lớn mà cô định sẽ cùng vài bạn đồng tâm thực hiện sau này. Nhưng bây giờ thời gian không còn nhiều nên cô một mình bắt tay vào việc, mua luôn miếng đất bên cạnh tịnh thất để xây viện dưỡng lão. Nhờ món tiền khá lớn dành dụm từ những năm đi làm ở Mỹ, viện dưỡng lão này thành công mau chóng hơn dự định rất nhiều.

Thời gian cứ trôi. Cư sĩ Băng Tâm dùng hết tinh lực của cuộc đời còn lại của mình lo xây dựng, phát triển, điều hành viện dưỡng lão và đồng thời tu tâm học đạo với sư bà đã được gần hai năm. Hai năm qua cô hoàn toàn không có khái niệm về thời gian, không quan tâm đến cơn bệnh ngặt nghèo và lời chẩn đoán của bác sĩ. Cô toàn tâm toàn lực hết lòng với công việc vì sợ rằng những việc không làm hôm nay, ngày mai sẽ không còn cơ hội nữa... Một hôm nhớ lại sự chẩn đoán năm xưa, cô đi khám lại thì lạ thay, những tế bào ung thư đã không còn. Cô hoàn toàn không bị cái chết đe dọa nữa.

Nhưng khi cô vừa thoát khỏi căn bệnh hiểm nghèo này thì sư bà lại đổ bệnh, và điều lạ lùng là sư bà lại mang chính căn bệnh cũ của cô đệ tử Băng Tâm. Sư bà viên tịch chỉ hai tuần sau khi được chẩn đoán bị ung thư giai đoạn cuối.

Sau khi sư bà mất, cư sĩ Băng Tâm chính thức xuống tóc thành sư cô Từ Tâm, trông coi cả tịnh thất Hoa Nghiêm và viện dưỡng lão cho đến ngày hôm nay. Sư cô Từ Tâm cho biết sau khi thấy sư bà bị chính căn bệnh ung thư của mình, sư cô cho rằng mình vốn phải chết từ lâu rồi, nhưng có lẽ nhờ tấm lòng thành của sư bà đã xin nguyện gánh vác tất cả những nghiệp chướng của cô, để cô còn sống ngỏ hầu có thể tiếp tục công việc từ thiện. Tấm thân này đã không còn là của cô nữa. Cô là người được đặc cách để vượt qua bệnh tật và số mệnh. Cô có một trọng trách được giao phó và nguyện hiến dâng suốt quãng đời.”

Kèm theo email là tấm ảnh anh bạn chụp chung với sư cô Từ Tâm

Jennifer!!!

Nếu không đọc được email trước, có lẽ tôi không thể nhận ra, nhưng bây giờ thì tôi có thể tìm thấy vài đường nét quen thuộc của người tu sĩ trên bức ảnh.

Jennifer Pham, JP!!!

Té ra có những nỗi niềm sâu kín như vậy mà cô không cho tôi biết, để hai mươi năm nay mỗi khi thỉnh thoảng nhớ lại những ân tình năm xưa mà lòng tôi cứ thắt mắc...

....

Hôm đó, sau khi phải ra về, tôi đâm giận Jennifer ngang hông. Thứ Hai gặp lại trong hăng tôi đổi hờn, nhất định không nói chuyện. Jennifer gợi chuyện mấy lần thấy tôi vẫn cứ lăm lì không nói. Vài hôm sau, khi vô làm thấy cái note để trên bàn vốn vẹn có mấy chữ “Hoàng phải ráng học cho xong. Còn duyên mình sẽ gặp lại.JP” Tôi thẳng thốt không hiểu chuyện gì xảy ra. Chạy lên office của Jennifer thì mới biết cô ấy đã đưa giấy nghỉ việc được một tuần và hôm qua là ngày cuối cùng.

Chiều đi làm về tôi chạy ngay đến apartment của nàng thì manager ở đó cho biết Jennifer đã dọn đi từ hôm qua. Hấn tử tế mở cửa cho tôi vào bên trong. Phòng ốc trống trơn, nhưng mùi phấn, mùi nước hoa quen thuộc của Jennifer vẫn còn phảng phất quanh đây. Bỗng tôi thấy một thỏi son cũ của Jennifer nằm đơn độc trong góc phòng nên thần thờ nhặt lên bỏ vào túi.

Và đó là kỷ vật duy nhất mà tôi còn giữ lại được của Jennifer.

“Còn duyên mình sẽ gặp”

Cái note cuối cùng của Jennifer để lại đã linh nghiệm sau đúng 20 năm.

Hai mươi năm nay, đôi khi cuộc đời trải qua những cơn giông tố, tôi vẫn thường một mình đạp chuyến xe về miền quá khứ. Và mỗi lần như vậy, tôi đều thấy một bóng hình, Jennifer. Cô đi đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Có hờn trách gì tôi không? Bao nhiêu năm qua cũng nhờ có thỏi son mà tôi còn tin rằng, ngày xưa, thuở đó, thực sự có một người tên là Jennifer, đã cho tôi những phút giây xao xuyến dao động của một đêm tình hờ. Nếu không có thỏi son này, không chừng tôi đã nghĩ rằng cô ấy chỉ là một người đã đến với tôi trong một giấc mơ nào đó, để sáng ra hoàn toàn biến mất, không để lại một dấu vết nào.

Ngày mai tôi sẽ lái xe ra biển và ném thỏi son này thật xa để nó theo giòng nước trôi ra đại dương. Không còn lý do gì để giữ kỷ niệm này nữa.

Tôi bỗng cảm thấy thật nhẹ nhàng vì vừa tháo gỡ được một gút mắc của cuộc đời.

Vĩnh biệt Jennifer.

ThaiNC